

KRADZIEŻ SZCZEGÓLNIE ZUCHWAŁA

w polskim prawie karnym

Fot. 1.

podkom. Maria Wysocka

Zakład Kryminalny CSP

Jednym z podstawowych zadań Policji, jako umundurowanej i uzbrojonej formacji służącej społeczeństwu, jest ochrona mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi to dobro. Ochrona dóbr identyfikowanych z mieniem stanowi jedno z ważniejszych zadań prawa. W polskim prawie karnym istnieje wiele przepisów prawnych dotyczących tej tematyki. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej ochronie mienia nadaje rangę fundamentalnej zasady państwa praworządnego i demokratycznego. Stanowi, że każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Ponadto własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

WSTĘP

Kradzież to jedno z najstarszych i najbardziej powszechnych przestępstw przeciwko mieniu. Ukształtowanie obecnej postaci przepisów karnych dotyczących kradzieży było procesem długotrwałym. W aktualnym stanie prawnym, w Kodeksie karnym, jak i w Kodeksie wykroczeń, zdefiniowanych jest po kilkanaście przestępstw i wykroczeń, których głównym przedmiotem ochrony jest mienie. Ponadto przepisy te posiadają typy uprzywilejowane i kwalifikowane, natomiast typy podstawowe obejmują niejednokrotnie różne rodzaje okoliczności modalnych popełnienia kradzieży. Tak szeroki podział podyktowany jest wieloma czynnikami, np. sposobem działania sprawcy, pobudkami, jakimi się kiero-

wał, wartością skradzionego mienia ruchomego czy warunkami, w jakich działał sprawca. Regulacje dotyczące kwestii kradzieży, gdzie dochodzi do naruszeń szeroko pojętego mienia, znajdują się też w wielu innych aktach prawnych. Artykuł ma na celu przybliżenie zagadnienia dotyczącego problematyki odróżnienia przestępstwa kradzieży szczególnie zuchwałej, ustawowo zdefiniowanej w Kodeksie karnym w artykułach 278 § 3a i 115 § 9a, od innych przestępstw i wykroczeń, w których czynnością sprawczą jest pozbawienie możliwości władania daną rzeczą przez inną osobę. Pierwsza część artykułu stanowi syntetyczny rys historyczny penalizacji tego przestępstwa w polskim prawie karnym. Dalsza część przedstawia ustawowe znamiona definicji kradzieży szczególnie zuchwałej.

RYS HISTORYCZNY PENALIZACJI PRZESTĘPSTWA KRADZIEŻY

Przestępstwa przeciwko mieniu, rozumiane jako zamachy na pierwotnie jeszcze ujmowany majątek, należą do jednych z najstarszych znanych przestępstw w dziejach ludzkości. Karnoprawną ochronę mienia, między innymi przed kradzieżą, kształtował już jeden z najstarszych kodeksów świata, tj. Kodeks Hammurabiego. W obecnych czasach kradzieże zaliczają się do najczęściej popełnianych przestępstw. Po odzyskaniu niepodległości w Polsce, w 1932 r. wszedł w życie pierwszy polski Kodeks karny, dając tym dalszy rozwój nauki i prawa karnego w Polsce. Kodeks ten w treści art. 257 stanowił, że kradzieży dopuści się ten, kto zabiera innej osobie cudze mienie ruchome w celu przywłaszczenia, i że poniesie on karę więzienia do lat 5. Ponadto ustawodawca jako typ kwalifikowany kradzieży wprowadził kradzież rozbójniczą oraz rozbój. Nie rozgraniczył nawet wartości mienia bądź kradzieży z włamaniem. Wprowadził jedynie typ uprzywilejowany, stanowiący wypadek mniejszej wagi, gdzie sąd zastosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może od kary uwolnić, gdy sprawca z nędzy zabrał celem użycia małej wartości przedmiot pierwszej potrzeby¹. Kolejna nowelizacja przestępstwa kradzieży została wprowadzona dopiero w 1969 r., na mocy nowego Kodeksu karnego.

REAKTYWOWANIE KRADZIEŻY SZCZEGÓLNIE ZUCHWAŁEJ W POLSKIM PRAWIE KARNYM

Przepis kryminalizujący kradzież szczególnie zuchwałą w polskim systemie prawa po raz pierwszy pojawił się w art. 208 Kodeksu karnego w 1969 r.

Jego treść stanowiła, że:

Kto kradnie w sposób szczególnie zuchwały lub z włamaniem, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10².

Był to typ kwalifikowany kradzieży zwykłej, określonej w art. 203 Kodeksu karnego. Warto zaznaczyć, że pojęcie „szczegółnej zuchwałości” nie zostało wówczas zdefiniowane, w tym celu posilkowano się orzecznictwem sądów. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78, kradzież szczególnie zuchwałą następuje wtedy, gdy jej sprawca, zabierając mienie w celu przywłaszczenia, swoim jawnym zachowaniem wykazuje postawę lekceważącą lub wyzywającą wobec posiadacza rzeczy lub otoczenia, obliczoną na zaskoczenie lub zastraszenie, a w szczególności wtedy, gdy stosuje przemoc w postaci niestanowiącej jednak gwałtu na osobie³. Wprowadzona w 1997 r. nowelizacja Kodeksu karnego uchyliła moc ówczesnej ustawy, nie uwzględniając wspomnianego przestępstwa. W czasie pandemii COVID-19 znacznie wzrosła liczba kradzieży sklepowych. Niewątpliwie sprzyjały temu nałożone obostrzenia w postaci obowiązku noszenia

maseczek. Złodzieje, czując się bezkarni, dokonywali kradzieży w sposób coraz bardziej zuchwały i jawny. Aby powstrzymać ten proceder i chronić interesy właścicieli sklepów, ustawodawca jako narzędzie pomocne przedsiębiorcom, w oparciu o ustawę antyepidemiczną (tj. art. 38 pkt 8–10 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19⁴), która weszła w życie w dniu 24 czerwca 2020 r., zaostriżył przepisy karne, nowelizując ustawę – Kodeks karny z 1997 r., i jako odrębne przestępstwo z art. 278a wprowadził kradzież szczególnie zuchwałą. W aktualnym stanie prawnym uregulowanie omawianego czynu w Kodeksie karnym zostało ujęte w art. 278 § 3a, ponadto w słowniczku wyrazów ustawowych wprowadzono jako art. 115 § 9a legalną definicję pojęcia kradzieży szczególnie zuchwałej.

PODSTAWOWE POJĘCIA DOTYCZĄCE KRADZIEŻY

Aby mówić o przestępstwie kradzieży szczególnie zuchwałej, warto wspomnieć o ustawowych pojęciach, które doprecyzują oraz pomogą zrozumieć czynność sprawczą tego występkę, bowiem konsekwencją niejednolitego rozumienia tych pojęć jest rozbieżne kwalifikowanie przestępstw i wykroczeń przeciwko mieniu.

Na wstępie należałoby wyjaśnić, czym jest kradzież i na czym polega zachowanie sprawcy. Istota kradzieży polega na wyjęciu przez sprawcę spod władztwa innej, uprawnionej osoby i objęciu we własne władanie cudzej rzeczy ruchomej. Czynność ta wykonana jest bez zgody i bez żadnej podstawy prawnej. Tak więc kradzież polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej. Element zaboru jest zatem kluczowy, bowiem jeżeli sprawca wejdzie w posiadanie cudzej rzeczy ruchomej legalnie i później postępuje z nią jak w własną, odpowie za przestępstwo przywłaszczenia.

Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest cudza rzecz ruchoma. Zgodnie z definicją art. 45 ustawy – Kodeks cywilny, rzecz to przedmiot materialny, który jest wyodrębniony, może samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawia wartość majątkową. Natomiast za rzecz ruchomą w rozumieniu prawa karnego należy uznać każdą wyodrębnioną rzecz nadającą się do obrotu, nawet jeśli przed dokonaniem zaboru była ona częścią składową innej rzeczy i tym samym nie miała ona samodzielnego charakteru. Przedmiotem przestępstwa kradzieży może być tylko rzecz, która posiada wartość materialną i która może być przedmiotem legalnego obrotu⁵. Ustawodawca w treści art. 115 § 9 Kodeksu karnego w określonym zakresie zdefiniował pojęcie rzeczy ruchomej, uznając, że jest nią również pieniądź, inne środki płatnicze oraz dokumenty uprawniające do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierające obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce. Oprócz cudzej rzeczy ruchomej, przedmiotem czynności

KRADZIEŻ SZCZEGÓLNIIE ZUCHWAŁA

wykonawczej kradzieży szczególnie zuchwałej mogą być przedmioty określone w pozostałych odmianach kradzieży z art. 278 Kodeksu karnego, tj. cudza karta uprawniająca do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, cudzy program komputerowy czy energia.

TREŚĆ ARTYKUŁU 278 KODEKSU KARNEGO STANOWI, ŻE:

§ 1. Kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 1a. Tej samej karze podlega, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą kartę uprawniającą do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez zgody osoby uprawnionej uzyskuje cudzy program komputerowy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu określonego w § 1, 1a lub 2 podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

§ 3a. Kto dopuszcza się kradzieży szczególnie zuchwałej, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 4. Jeżeli kradzież popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

§ 5. Przepisy § 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio do kradzieży energii.

KRADZIEŻ SZCZEGÓLNIIE ZUCHWAŁA
JAKO TYP KWALIFIKOWANY
KRADZIEŻY ZWYKŁEJUmyślność zabarwiona chęcią
przywłaszczenia przedmiotu

Nie ma wątpliwości co do tego, że działanie sprawcy kradzieży szczególnie zuchwałej jest ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej, bowiem dokonuje on zaboru w celu przywłaszczenia. Korzyść majątkowa interpretowana jest szeroko i może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększenia aktywów), jak i zmniejszeniu pasywów (uniknięcie strat majątkowych). Przy czym należy podkreślić, że z treści art. 115 § 4 Kodeksu karnego wynika, iż ustawowe wyrażenie korzyści majątkowej obejmuje korzyść zarówno dla siebie, jak i innej osoby. Zamiar sprawcy kradzieży ukierunkowany jest na zachowanie osiągnięcia konkretnego celu, zatem sprawca działa umyślnie w zamiarze kierunkowym.

Brak przepoławienia

Zasadniczą różnicą między kradzieżą w typie podstawowym a kwalifikowaną jest to, że bez względu na wartość przedmiotu wykonawczego jest to zawsze kradzież szczególnie zuchwała. Konsekwencją wprowadzenia nowelizacji przestępstwa omawianego typu kradzieży była zmiana treści art. 130 § 2 Kodeksu wykroczeń, w którym wprowadzono zapis, że:

Przepisu dotyczącego kradzieży i przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, której wartość nie przekracza 800 złotych, nie stosuje się, jeżeli sprawca popełnia kradzież w sposób szczególnie zuchwały.

Wyjaśnienie potrzeby odrębnej kryminalizacji tego przestępstwa znaleźć można w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (*uznanej za niezgodną z Konstytucją RP, w wyniku zaskarżenia przez Prezydenta RP w trybie art. 122 ust. 3 Konstytucji RP; zob. wyr. TK z 14.7.2020 r., Kp 1/19, OTK-A 2020, poz. 36*). Brzmienie projektowanych ówczesznie art. 278a i art. 115 § 9a było zasadniczo tożsame wobec przyjętego na mocy ustawy o dopłatach, gdzie istniejące różnice co do art. 115 § 9a pkt 2 miały tylko charakter redakcyjny⁶.

We wspomnianym uzasadnieniu projektu ustawy wskazano, że społecznie doniosła jest kwestia kradzieży tzw. kieszonkowych, które w zależności od wartości przedmiotu przestępstwa często stanowią jedynie wykroczenie. Po pierwsze, czyny takie są wyjątkowo dolegliwe dla pokrzywdzonego, bowiem łączą w sobie ingerencję w nietykalność osoby lub przenoszonych przez nią rzeczy z nieraz cennym, wartościowym i o znaczeniu osobistym przedmiotem tego przestępstwa. Po drugie, łupem złodziei pada w takich wypadkach zawsze przedmiot, w szczególności w postaci pieniędzy, o bardzo różnej wartości, taki, jaki akurat znajduje się w posiadaniu pokrzywdzonego, niezależnie od zamierzenia sprawcy. W praktyce niejednokrotnie zdarza się, że są to niewielkie kwoty, kwalifikujące dany czyn do rangi wykroczenia⁷. Ponadto w cytowanym projekcie ustawy potrzebę zniesienia granicznej wartości skradzionej rzeczy uzasadniono sposobem działania sprawcy, mającym szczególny wpływ na stopień społecznej szkodliwości czynu, bowiem trudno doszukać się jakichkolwiek społecznych i kryminalno-politycznych racji, by z dobrodziejstwa łagodniejszej odpowiedzialności za wykroczenie korzystał sprawca kradzieży jawnej, na oczach właściciela (np. kradnący umieszczony na ladzie towar w sklepie czy wyrwający mu przedmiot z ręki), tylko dlatego, że wartość tego przedmiotu nie przekroczyła ustawowego progu. Sposób działania sprawcy, w szczególności poprzez okazywane wprost lekceważenie dla pokrzywdzonego, niewątpliwie uzasadnia uznanie takich zachowań za przestępstwo⁸. Zatem kradzież mienia, nawet o niskiej wartości, popełniona w okolicznościach szczególnej zuchwałości, wypełnia znamiona omawianego przestępstwa. Ma

to istotny wpływ na wymiar kary, jaką poniesie sprawca omawianego czynu. Ze względu na ogólne dyrektywy wymiaru kary popełnienie przestępstwa z premedytacją jest okolicznością obciążającą.

SZCZEGÓLNA ZUCHWAŁOŚĆ JAKO WARUNEK KWALIFIKOWANEJ KRADZIEŻY ZWYKŁEJ

Omawiane przestępstwo jest kwalifikowanym typem kradzieży ze względu na szczególnie zuchwały sposób jej popełnienia. Już z samego nazewnictwa omawianego przestępstwa wynika, iż sposób działania sprawcy zasługuje na szczególne potępienie, bowiem działa on „szczególnie zuchwale”. Według *Wielkiego słownika języka polskiego* „zuchwałość” to czyn świadczący o tym, że ktoś jest pewny siebie do tego stopnia, że robiąc coś, nie liczy się z nikim i niczym⁹. Warto zaznaczyć, że ustawodawca nie określił miejsca kradzieży, zatem może to być zarówno miejsce publiczne, jak i inne.

Zatem aby mówić o kradzieży szczególnie zuchwałej, sprawca swoim zachowaniem musi wyczerpać nie tylko podstawowe znamiona kradzieży, o których mowa w art. 278 § 1 Kodeksu karnego i o których w treści przedmiotowego artykułu wspomniano przy omówieniu podstawowych pojęć. Dodatkowo musi także wystąpić co najmniej jedna z przesłanek wymienionych w art. 115 § 9a pkt 1 i 2, które doprecyzowują działanie sprawcy.

W myśl przepisu można wyróżnić trzy okoliczności popełnienia przestępstwa w sposób szczególnie zuchwały, tj.:

- sytuacja kradzieży w obecności innych osób,
- kradzież z użyciem przemocy wobec rzeczy,
- kradzież rzeczy znajdującej się na osobie.

Do najczęstszych przykładów można zaliczyć kradzieże sklepowe, kradzieże na tzw. wyrwę i kradzieże kieszonkowe. Przy czym ustawodawca przyjął, iż w zależności od okoliczności popełnienia kradzieży można dopuścić się jej w sposób jawny, jak i ukryty.

KRADZIEŻE SKLEPOWE

Przykładem wystąpienia pierwszej okoliczności mogą być kradzieże sklepowe, np. sprawca, będąc w sklepie, dopuścił się kradzieży szczególnie zuchwałej w ten sposób, iż w obecności będących w sklepie sprzedawcy obsługującego w tym czasie klientów oraz postronnych osób, dokonał, wykazując tym samym lekceważącą postawę wobec posiadacza, zaboru znajdujących się w sklepie rzeczy ruchomych, tj. skrzynki z piwem o łącznej wartości 85 zł, w celu przywłaszczenia¹⁰. Zatem pierwsza okoliczność charakteryzuje się jawnością działania sprawcy zaboru cudzej rzeczy ruchomej. Sprawca swoim zachowaniem wykazuje postawę lekceważącą lub wyzywającą wobec posiadacza rzeczy lub innych osób. Jawność działania ma na celu zaskoczenie ofiary bądź otoczenia, tak żeby nie mogli oni zapobiec kradzieży lub ująć jej sprawcy. Należy jednak pamiętać, że przepis kradzieży szczególnie zuchwałej może być stosowany do kradzieży sklepowych, jednak przyjęta definicja nie daje

Fot. 2. Zdj. 1–2 www.freepik.com.

podstaw do uznania, iż każda taka kradzież będzie musiała być uznana za kradzież szczególnie zuchwałą. Można bowiem argumentować, że zabór przedmiotów z półki sklepowej, dokonany skrycie i nie na oczach obsługi lub innych klientów, nie będzie samoistnie zachowaniem lekceważącym lub wyzywającym, nie będzie obejmować przemocy i nie będzie dotyczyć przedmiotów znajdujących się na osobie¹¹.

KRADZIEŻE NA TZW. WYRWĘ

Drugą okolicznością kradzieży jawnej szczególnie zuchwałej jest sytuacja, kiedy sprawca, w celu zawładnięcia rzeczą, używa przemocy innego rodzaju niż przemoc wobec osoby. Przykładem tego są kradzieże na tzw. wyrwę, tj. chwycenie cudzej rzeczy i ucieczka z nią, np. sprawca gwałtownie podjechał do pokrzywdzonej na motorowerze i poprzez wyszarpięcie dokonał zaboru torebki damskiej o wartości 100 zł¹². Istotny jest fakt, że sprawca używa przemocy wobec rzeczy, a nie wobec osoby. Zatem należy ustalić, czy sprawca oddziaływał fizycznie na przedmiot czynności wykonawczej, czy też na ciało ofiary (w takiej sytuacji należałoby rozważyć, czy nie nastąpiło przestępstwo rozboju bądź kradzieży rozbójniczej).

KRADZIEŻE KIESZONKOWE

Trzecią, odrębną okolicznością charakteryzującą działanie szczególnie zuchwałe jest kradzież rzeczy ruchomej znajdującej się bezpośrednio na osobie lub w noszonym przez nią ubraniu albo przenoszonej lub przemieszczanej przez tę osobę w warunkach bezpośredniego kontaktu lub w znajdującej się w przedmiotach przenoszonych lub przemieszczanych w takich warunkach. Zatem będą to rzeczy znajdujące się w bezpośrednim władaniu ofiary, np. podręczny bagaż itp. Innym przykładem może być kradzież dokonywana po uprzednim przecięciu kieszeni, torebki itp. Kolejnym sposobem tego typu kradzieży jest np. demonstracyjne stworzenie sztucznego tłoku, aby

KRADZIEŻ SZCZEGÓLNIIE ZUCHWAŁA

uśpić czujność ofiary, i dokonanie kradzieży. Kradzieżą o szczególnym zabarwieniu zuchwałości jest sytuacja, w której sprawca, znajdując się w miejscu publicznym, po tym jak zauważył portfel w torebce pokrzywdzonej, włożył rękę do tej torebki i zabrał z niej portfel. Pokrzywdzona poczuła te działania i przestraszyła się. Po zabraniu portfela sprawca poszedł przed siebie. Przy bramkach wejściowych na peron upuścił go na podłogę, następnie podniósł i schował do kurtki¹³.

Warto zaznaczyć, że opisany powyżej przykład kradzieży szczególnie zuchwałej, tzw. kieszonkowej, nie wymaga jawności działania sprawcy, tzn. sytuacji, w której pokrzywdzony bądź inna osoba dostrzeże zachowanie sprawcy, bowiem jawność działania sprawcy kradzieży popełnionej w sposób szczególnie zuchwały zachodzi zarówno wtedy, gdy sam akt zaboru mienia jest wyraźnie dostrzegalny lub wyczuwalny przez pokrzywdzonego lub otoczenie, jak i wtedy, gdy niedostrzegalny akt zaboru mienia jest, w danej sytuacji, w takim stopniu ogólnie wyczuwalny przez pokrzywdzonego lub otoczenie, że nie ma wątpliwości, iż mógł on zaistnieć i w rzeczywistości istnieje¹⁴. Trzeba także podkreślić, że do kradzieży kieszonkowych dochodzi zazwyczaj w miejscach zatłoczonych, gdzie jest duże skupisko ludzi i sprawcy działają w sposób ukryty.

Kradzież szczególnie zuchwałą ustawodawca uznał za czyn o stopniu szczególnie społecznie szkodliwym. Świadczy o tym fakt, że w przypadku kradzieży mienia znacznej wartości, tj. którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200 000 złotych, bądź kradzieży dobra mającego szczególne znaczenie dla kultury, sprawca omawianego występkę dopuszcza się przestępstwa podwójnie kwalifikowanego i poniesie jeszcze surowszą karę. Stanowi o tym treść art. 294 Kodeksu karnego.

PODSUMOWANIE

Wprowadzenie nowego typu czynu zabronionego w postaci kradzieży szczególnie zuchwałej, w sposób znaczny zmieniło system prawa karnego w przedmiocie przestępstw i wykroczeń przeciwko mieniu.

Zakres zastosowania tego przepisu jest na tyle szeroki, iż wiele zachowań, które uprzednio kwalifikowane byłyby jako kradzież zwykła lub kradzież wykroczeniowa, a nawet jako rozbój, mogą być uznawane za kradzież szczególnie zuchwałą. Przy tym przyjęte rozwiązanie legislacyjne jest o tyle interesujące, że choć kradzież szczególnie zuchwałą stanowi nowy dla Kodeksu karnego z 1997 r. typ czynu zabronionego, to nie jest ona historycznie nieznana polskiemu prawu karnemu – przestępstwo o takiej samej nazwie typizowane było już w Kodeksie karnym z 1969 r., chociaż nie znał jej Kodeks karny z 1932 r.¹⁵

Warto podkreślić, że właściwe zakwalifikowanie zachowań ma niewątpliwie istotne znaczenie dla toku postępowań oraz zapadłych w nich orzeczeń, gdzie sprawca zostanie pociągnięty do odpowiedzialności karnej poprzez trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym. Policjant, wykonując zadania służbowe, powinien cecho-

wać się rzetelnością w swoich działaniach, co zapewni jednolitość kwalifikacji prawnej czynu, która jest gwarantem spójności systemu prawa.

- ¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. – Kodeks karny.
- ² Ustawa z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 13, poz. 94, z późn. zm.).
- ³ Uchwała Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78.
- ⁴ Dz. U. z 2022 r. poz. 2141.
- ⁵ R. Zawłocki, *Kodeks karny – komentarz*, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3danbwgy-3taojomfrxiltg4ytsobxhe3dcltqmfc4nrgi2dqjwgi> [dostęp: 24.09.2024 r.].
- ⁶ T. Iwanek, *Kradzież szczególnie zuchwałą – perspektywa historyczna i uwagi de lege lata*, „Prokuratura i Prawo” 2021, nr 1, s. 84.
- ⁷ Uzasadnienie projektu ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, s. 45–46, <https://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr=3451> [dostęp: 16.01.2024 r.].
- ⁸ Tamże.
- ⁹ *Wielki słownik języka polskiego*, <https://wsjp.pl/haslo/podglad/10357/zuchwalosc/5002753/bezczelny-czyn> [dostęp: 10.10.2024 r.].
- ¹⁰ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, II Wydział Karny z dnia 7 marca 2024 r.
- ¹¹ T. Iwanek, *Kradzież szczególnie zuchwałą – perspektywa historyczna i uwagi de lege lata*, s. 87.
- ¹² Wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu, II Wydział Karny z dnia 15 marca 2024., II K 1421/23.
- ¹³ Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie – V Wydział Karny z dnia 21 czerwca 2022 r., V K 593/21.
- ¹⁴ Uchwała Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78.
- ¹⁵ T. Iwanek, *Kradzież szczególnie zuchwałą – perspektywa historyczna i uwagi de lege lata*, s. 87.

Summary

Extremely brash theft in Polish law

The article aims to present the issue of distinguishing the extremely brash theft, typed in art. 278 §3a of the Penal Code, from other crimes and offenses against property.

The concepts contained in the indicated legal provisions were analyzed, and the characteristic, statutory features of the criminal actions, were presented.

The need to properly classify the criminal behaviors was also emphasized, which is undoubtedly important for the course of proceedings and the court decisions made therein.

When performing their official duties, police officers should be reliable in their actions. Their professionalism will ensure uniformity of the legal classification of the criminal action, which guarantees the coherence of the legal system.

Tłumaczenie: Beata Peplowska